

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 658/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 3Nt/42/2020 z 28. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z neúplného podania sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 8. októbra 2021, doplneného o vlastné zistenie ústavného súdu v súčinnosti s Okresným súdom Martin, vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 3T/168/2010 z 12. mája 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2To/78/2011 z 28. septembra 2011 uznaný vinným z pokračovacieho zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona (ďalej len „TZ“), za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 6 mesiacov.
2. Je potrebné dodať, že sťažovateľ bol trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1T/116/2009 z 11. decembra 2009, právoplatným 8. januára 2010, uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) TZ, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov.
3. Na základe návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania sp. zn. 3T/168/2010 bola právoplatným uznesením okresného súdu č. k. 2Nt/157/2013 zo 4. septembra 2014 povolená obnova konania v prospech sťažovateľa len vo výroku o treste (výrok o vine ostal zachovaný).

4. Rozsudkom okresného súdu č. k. 3T/168/2010 z 9. októbra 2014 bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov.

5. Sťažovateľ 11. júla 2017 podal na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku (ďalej len „TP“), ktorý bol uznesením okresného súdu č. k. 13Nt/84/2017 z 3. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3Tos/94/2017 z 25. januára 2018 zamietnutý.

6. Sťažovateľ 24. júla 2020 opätovne podal na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania, pričom uvedené konanie je vedené pod č. k. 3Nt/42/2020. O tomto návrhu okresný súd rozhodol napadnutým uznesením, ktorým návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 TP.

7. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ po porade so svojím obhajcom zahlásil voči napadnutému uzneseniu sťažnosť, o ktorej krajský súd nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ vo svojom laicky koncipovanom podaní tvrdí, že okresný súd sa nechce zaoberať jeho vecou. Ďalej tvrdí, že sudca, ktorý ho odsúdil, už na okresnom súde nepracuje. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že sudkyňa, ktorá rozhodla o zamietnutí jeho návrhu na obnovu konania, nemôže rozhodovať o jeho trestnej veci, pretože v čase meritórneho rozhodovania v prípade sťažovateľa daný prípad neriešila. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia bližšie nešpecifikovaných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

11. Uvedený princíp subsidiarity bol rovnako premietnutý aj do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZUS“), v zmysle ktorého ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

12. Z obsahu neúplného podania sťažovateľa a následného šetrenia ústavným súdom je zrejmé, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ na verejnom zasadnutí okresného súdu zahlásil do zápisnice sťažnosť, o ktorej krajský súd ešte nerozhodol. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože ju predchádza právomoc krajského súdu.

13. Nedostatok právomoci ústavného súdu zároveň predstavuje dôvod, pre ktorý ústavný súd nepristúpil k odstraňovaniu väd návrhu na začatie konania, okrem iného nedostatku spočívajúcemu v nedoložení plnomocenstva pre advokáta, ktoré je povinné (§ 43 ods. 3 ZUS). Z rovnakého dôvodu (prioritná právomoc krajského súdu) ústavný súd neaktivoval proces prípadného ustanovenia advokáta, keďže zákonnou podmienkou vyhovenia takejto žiadosti je stav, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (§ 37 ods. 1 ZUS). Ústavný súd preto pre nedostatok náležitostí ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) ZUS odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu